

ԿոՄիտաս

Խաչեալին

Ծընո՛ւնդ կուսին,
Խա՛չըդ ուսին՝
Հասկեր-հասկեր քաղելով՝
Անաչ սըրտերում կալեցիր,
Սընո՛ւնդ բարի,
Քա՛չըդ արի՝
Ազգեր-ազգեր մաղելով
Կանաչ հըրդեհում հալեցիր:

Մարգարտայեո՛ւ
Ջեր քըրտինքներ՝
Սյտեղ երկին՝
Կայլակ-կայլակ հոսելով՝
Մեր մահը լացեց,
Մարեցին.
Ու անվեհեր՝
Մեր աշիկներ՝
Փայտէն երկիր՝
Փայլակ-փայլակ խօսելով՝
Իր ճահը բացեց,
Վառեցին: